

ZAVARTÉRKÉP

Tatabánya újraírások

Az írás hol nyugtat hol vigasztal
van benne valami érezhető jóindulat a
szomorúság elviselésre valami
elfogadható céltalanság a (még mindig) idegen város
íránt érzett alázat mikor az ember csak a
buszmegállókat ismeri a táblákat amikről
letépvé a menetrend egy álom amit
húszadszorra is megéri végigélni
mert minden ébredéskor félig
törlődik az agyból csak néha az utcán
ugranak be képek valami rozsdás
kovácsoltvas kapuról amihez máris
emléket társít a képzelet a maga szokatlan
módján

csak a félbehagyott dolgok érdekelnek
mint az idő az átléphetetlen határokon
húzott vonalak amikből később a magam
számára húzok erős kontúrokat

ez a város cinikus techno
este sistersgő drum and bass amitől mindig
álmos leszek és egyre nő a távolság
a szemközti ház és a mi házunk között
nappal egyre nagyobb árnyék borul ablakunkra
ami sosem váratlan inkább ijesztő

mintha egy filmszereplő tetteivel keverednének
gondolataim szavaim közt túl hosszú szünet
a lélek súlytalansága ismételvegetem
ahogy átúszik rajtam a menetrend szerinti járat
pár hangot elsodorva a környék zajából

sétánk vége erős filmszakadás
mikor a semmit már nem lehet tovább élni
mikor elfogyott a levegő
s elfojt valami nehezen magyarázható
tartalom felé a reggel

hazaérünk
a tudat megfelelő rétegeit
kapargatja egy macska az utcán
már láttam valahol
egy csecsemőt hozott a szájában
ébredés után

az éjszaka jelentősége
napról napra változik
legyintünk a sötétre
és a rádiót a holdra hangoljuk

az utak mind elszakadtak
megtorpant a közönyös lendület
a sarki rendőr rágyújt
megszűnik létezni mint fogalom

a fényes forgalom kiveti
magából a felesleget
pontokból áll össze az út
szélén egy alak
kamionod üres sávon
a teremtő indulat felé

* * *

22

bokrok játszótér bokrok
lakótelepek zárt rendszere
panelházak mint rakétakilövőök
két fiú a pincébe le
(két cinikus emberke a holdról)

az utolsó lépcsőt átugorják
valaha az volt a kompromisszum helye
az öregek meséket zengtek
arról a pontról
de

egy költözés idegesítő négyzetméterekbe
a pincéből artikulálatlan beszédzajok
teherkocsi után konzervdoboz kötözve
a dühös hordár berúgja a pinceablakot
játék vége burok felrepedve

* * *

álomban kiejthetetlen nevű német
ipari-zenekar koncertjén voltam
bőröm még ragad az olajtól vérem
sáros és tömény
egy leigázott lakótelep egyik pincéjében
voltunk úgy szóltak a hordók
mint férfivá avatáskor
Hans az igényes tekintetű kidobó fiú
vizet facsart a vascsövekből
felrobbantak a stroboszkópok és
mindenki táncolt a koncert felénél
már én voltam az énekes ordítottam
a nyálam beterített két nőt az utolsó
sorból többet ért mint egy hónap a
legelitebb idegklinikán

* * *

beszélgetéseink végeredménye
mindig stílusvesztés nehezen tartjuk
be két gondolat között a navigációs
határokat

találkozásaink utolsó szakaszában
barbárok szálkásítják izmaink

sűrűsödik a levegő a véletlenek körül

anyanyelvem a barbár

ebben a parkban lakik egy templom
a barátom

örvénylenek a szertartásról a
kókadt párok locsolják szét a
mise könnyeit

a parkban hajléktalanok szedik
talán a hitet darabokra megveszekedett
háromkirályok az egyik odajön ismerem
dolgoztunk együtt valahol messze rég
megvan durva fúrótoronyban morog
hogy szép karácsonyt
legalább két hónapra van kezében egy
akkori csavarhúzó hátha jelenthet
még valamit

szemüket forgatják a polgárok
a tévedés súlyos nézése mintha szaggatná
a kabátom nem lehet így Istenhez szólni
nem is sejtik mennyire nem

24 a postás hazudik
küllőhang a templomban
mintha ostor elcsattan
az ima egy fényképen
újra összeáll a család
tompa szellemeivel
kínzó idők jöhetnek
váratlan évszak neszez

gyűrődik a vászon fúj a szél borzolja
a vizet az idegeket a környék hirtelen
fekete-fehérben mutatja magát ilyenkor
igazabbak a váratlan mondatok és pontosabbak.
„a körülmények áldozata vagyok semmi más”
kezdődő vihar alján kocog ha mondjuk
belécsapna a villám feltöltődhetne reménnyel
gondolja erősebb lélekkel élne tovább bioáram
az erekben szikra az agyban a szív meg akár a
platni forrósodna egyenletesen
a snittekét a szívveréséhez igazítja a természet
ezért ez a nézhetetlen kemény burleszk
mikor papírlapon pörgetik a pálcikaembert
pont olyan

hőmérőt tolna le a szívemig ez a város

pont